

ALTIJD DWARSLIGGEN

Deze dag gaat over zeer. Over hoe je met de schroom in je benen en je tegen beter weten in weer de gordijnen openschuift, van je tjonge jonge, en steeds het gesodemieter van een nieuw begin en altijd dwarsliggen, tussen kaft en kaft.

Over hoe je je wandelschoenen en bij terugkomst het park mee de kamer in, maar je jezelf buiten hebt gelaten. Hoe je wrikt aan alle schijnzekerheden en toch de rede, altijd kies je voor de rede. Over meermaals moedeloos het hoofd schudden en zeeziekte.

Deze dag gaat over zeer. Over hoe je het meisje moet vergeten om de jongen te onthouden, met het gejakker van alles willen weten en niets weg kunnen strepen. Dat spechten nooit aan snavelpijn lijden, je je afvraagt of dat ook voor de boom, voor dit begin geldt.

Of over het dooiproces van het brood op het aanrecht, hoe dat je ineens ontroert en van aankleden weer niets komt. Van hoe de dag wacht op een dolksteek en alles zwart wordt. En hoe het goddelijke uur aanbreekt als alles opnieuw is volbracht.

Deze dag gaat over zeer. Over hoe je zonder aarzeling iedere avond het bed in stapt, en wederom verstrikt geraken in de maat van alledag. Over dat je zo gaat liggen dat je morgen dwars wakker wordt. Alleen dan kun je met de schroom in je benen toch golfbewegingen maken.

